

Az egyik az az érzés, amit össze-vissza kergetek mindenfelé, hogy itthon vagyok, hogy enyém a világ, hogy a világ az enyém és a tiéd, ezt mindketten érezzük, és ez a világ a közös otthonunk.

Ha kiállsz a Margit-sziget Margit-híd felőli csücskére egy giccses fluor tomis naplementébe valami olcsó rozéval a hónod alatt, s hosszan nézel a Dunán, na akkor valami ilyesmit érzel.

Vagy amikor a soha-be-nem fejezett román parlament hátsó lépcsőjén sötétedés környékén kövekkel dobogálsz a tőled kicsit távolabb eső, nagyobb kőhalmot s körülnézel, hogy ennél viccesebb nincs is, mint amikor az ország egyik legimpozánsabb épületénél teheted ezt meg, és arra gondolsz, hogy

ez a te országod.

Ezek a villanások viszont csak itt-ott mutatják meg magukat, olyankor, amikor már nagyon vágysz rájuk, amikor már annyira nyitott vagy rájuk, hogy gyakorlatilag beképzeled, meg- és felidézed.

2 / 5

Sok helyen egy nagy, csodálatos erdő van, ahol a fák tetejére és benézni az ágak közé, ahol mintha az út azért lenne ilyen szűk, hogy az emberek közelebb menjenek el egymás mellett. Mint egy zsúfoltabb, de jó koncerten, ahol mindenki ugyanazt a zenét szereti, és mindenki ugyanazért van ott.
ez egy új paradicsom.

Nekem új. Megérkezni egy fényosztáló erdőbe, ahol az út mintha azért lenne javítatlanul hagyva, hogy mindenkinek legyen ideje kinézni a fák tetejére és benézni az ágak közé, ahol mintha az út azért lenne ilyen szűk, hogy az emberek közelebb menjenek el egymás mellett. Mint egy zsúfoltabb, de jó koncerten, ahol mindenki ugyanazt a zenét szereti, és mindenki ugyanazért van ott.

Kiszállni mezítláb a későtavaszi avarra, rálépni a hideg kövekre, inni a patakból. Belegondolni a mondásba, hogy belepisilt a szarvas a patakba, és rájönni, hogy ez ősszel van, megnyugodni.

S mintha sehol nem tudnál megszabadulni a politikától, még a Hargita tetején sem, a kopjafákkal teli csúcsról úgy nézel be a Fertőző-hegyre, hogy arra kell gondolj, vajon honnan jön ez a reflex, hogy hozni kell egy darab fát, amit egy másik erdőből vágnak ki, bele kell írni a nevünket, s ott kell hagyni valahol.

amibe te és én beleszülettünk.

Hogy vannak dolgok, amik nem esnek nehezünkre, hogy vannak, amik sértik a fülünket, hogy van, ami nem hiányozhat és van, ami pluszba van.

Hogy elmehetsz Oxfordig is, de ebben a két hétben, míg itthon vagy, tudod, ide fogsz hazajönni. Hogy persze jövés-menés, de el sem tudod képzelni, hogy máshol nőjenek fel a gyerekeid. És ez a másik érzés, amikor körülötted még öten ezt érzik, amikor kinéznek a fák tetejére és benéznek az ágak közé, és tudod, hogy te tuti itthon vagy.